

Kuolemanvuoren valtiaat PANU KARJALAINEN

OSA 1

I

Tämä tarina kertoo Reunasodasta ja sitä seuranneesta salaperäisestä Maan sisällissodasta. Vuosi on satakaksikymmentäyksi, Maan toista aikakautta, jolloin vallassa olivat sepulkaanit. Heidän galaktinen valtakuntansa ulottui Myirtaagista aina Reunamaiden rajalle asti.

Heitä palveli tänä aikana Lauman kaksitoista armeijaa. Näistä muistettakoon sepulkaanien henkivartiokaartina toiminut Ensimmäinen armeija ja maasodissa kunnostautunut Neljäs armeija, sekä nopealiikkeinen Seitsemäs armeija, jossa palveli myös komentaja Siv Karstos.

Reunamaihin kuuluivat Nin-Wardun alue, Ilashmari, Kormekos, Gyrkavala, Kerbere ja muut. Näillä alueilla oli oudot perinteet, jotka radikaalisti poikkesivat Maan tavoista. Henkisiä tiennäyttäjiä olivat unenkulkijoiden heimolaiset, unibarbaareiksi kutsutut näkijät. Heillä oli verisiteet Nin-Wardun hallitsijahuoneisiin, ja heidän perillisensä oli nimeltään Nin-Tikshu.

Tarina alkaa Maasta...

II

Maan historian nuorin Sepulkaani halusi naimisiin. Perinteitä kunnioittaen hän kysyi oraakkeleilta, kenet hänen tulisi naida.

– Nai Barstolia Syylämaha, oraakkeli sanoi, – ja valtakunnassasi on rauha.

Sepulkaani mestautti oraakkelin. Pääton torso koristi Keisarinsalia kuunkierron ajan.

Seuraava oraakkeli oli tunnettu viisaudestaan ja sanoi: – Nai kaunis Tikshu. Hän on oppinut unennäkijä. Kun voitat hänet, voit liittää sepulkaanikuntaasi Nin-Wardun alueen.

Sepulkaani teki oraakkelista neuvonantajansa. Sitten hän kutsui paikalle Seitsemännen armeijan päälliköt. He tekivät hallitsijalleen kunniaa utuisen sinisen verhon takaa.

– Kätkeytykää Nin-Wardun laitamille, Sepulkaani sanoi. – Iskekää salaa ja viekää prinsessa Tikshu palatsistaan. Tuokaa hänet minulle morsianviittaan puettuna.

Seitsemäs armeija mobilisoi laivueensa. Pian ne ampaisivat kohti Reunamaita.

III

Seitsemännen armeijan salakulkijoita johtivat komentajat, joista rohkein oli Karstos. Kun sotalaivat lähestyivät Reunamaiden hiukkaspilviä, Karstos valmistautui kammiossaan johtamaan iskujoukkonsa voittoon.

Karstosin lähimmät kumppanit olivat uskollinen Ingrod ja Agnus Pakana. Agnus ja Karstos olivat rakastavaisia, mutta iskujoukolta he pitivät rakkautensa salassa. Vain Ingrod tiesi totuuden.

Karstos puhutteli iskujoukkoa: – Iskemme nopeasti varjoon verhoutuneina, surmaamme vain ne, jotka tiellemme tulevat, kaappaamme prinsessan. Häivymme ennen kuin Nin-Wardun kostajat ehtivät herätä.

Iskujoukon taistelijat nyökkäilivät.

Sinä iltana Karstos mietiskeli kammiossaan. Oli hulluutta hyökätä Nin-Warduun – se oli kuin ampiaispesän sohimista. Mutta jos prinsessa saataisiin Sepulkaanin palatsiin ennen kuin laivastot iskisivät yhteen... Karstosin iskujoukko voisi estää suuren sodan.

IV

Sepulkaanin sotalaivat leijuivat asteroidivarjossa planeetta Metisin yllä. Laivojen taisteluporteissa paleandraanien kannet kimalsivat veden lailla, kun salakulkijat ryhmittivät omiin rynnäkkösiipiinsä.

Karstos ja Agnus Pakana viettivät salaa viimeisen intiimin hetken ennen hyökkäystä. Uskollinen Ingrod piti vahtia.

– Olkoon Hopeinen rouva kanssasi, Agnus sanoi ja ripusti Karstosin kaulaan teräsriipuksen.

Karstos suuteli rakastettuaan. Hän ei uskonut Agnuksen pakanajumalattareen, muttei voinut kieltäytyäkään riipuksesta.

Karstos oli sijoittanut Agnuksen ja itsensä eri iskuryhmiin. Hän pelkäsi, että tapahtuisi onnettomuus ja operaatio menisi piloille, jos he olisivat samassa ryhmässä. Nyt Agnus oli hänen mukanaan teräsriipuksen muodossa. Se esitti hopeiseen köyteen kiedottua naista. Karstos ei ollut varma, mitä amuletti toisi mukanaan.

V

Seitsemännen armeijan sotakultti perustui ajatukselle siitä, että urheasti kuolleet taistelivat edelleen näkymättöminä elävien rinnalla. Heille uhrattiin ja heitä rukoiltiin. Ennen taistelua he lievittivät pelkoa ja kohottivat taistelutahtoa. Taistelun jälkeen he saattoivat auttaa haavoittuneita. Kuolleet he ottivat riveihinsä, mikä tarkoitti uskonnollisesta näkökulmasta sitä, että tappiot vain vahvistivat Seitsemättä armeijaa.

Kultti oli syntynyt ennen Maan sepulkaanien valtakautta. Vanhimmat esiäidit eivät olleet vannoneet valoja Kuolemanvuoren juurella, vaan olivat uskollisia ainoastaan taisteluisarilleen. Virallisesti heidän palvomisensa oli kiellettyä.

Agnus Pakana uskoi Hopeiseen rouvaan, joka otti kuolleet luokseen sumuiseen tuonelaan. Sieltä kukaan ei palannut elävien maailmaan, minkä vuoksi Agnuksen usko sopi huonosti yhteen hänen taisteluisartensa kanssa.

VI

Planeetta Metisin ekvaattorin yllä leijui Paramashtun palatsi, joka oli unibarbaarien pyhiinvaelluspaikka. Tämän vuoksi Paramashtussa opiskeli prinsessa Nin-Tikshu, joka oli unibarbaarien perillinen, vaikka olikin Nin-Wardun ylhäistä huonetta.

Oli kuuton yö. Sade iski viiruina palatsin tuhansiin ikkunoihin. Nin-Tikshu oli nukkunut ensimmäisen unen ja oli nyt valveilla pukeutuneena shimashtiviittaan. Samassa hän näki valvenäyn.

Barbaaripapitar leimusi budoaarin seinällä. – Sepulkaanin pantterit hiipivät vapaina – ota aseesi ja mene!

Valvenäky katosi. Kuka tahansa muu olisi saattanut epäillä aistejaan, mutta Nin-Tikshu oli harjaantunut unennäkijä. Hän sujautti jalkaansa pehmeät saappaat ja kätki viittansa alle pistoolin. Viereisessä huoneessa hän herätti palvelijan.

– Hälytä Amaria ja keihässisaret, prinsessa sanoi. – Kimpussamme on joku.

VII

Nin-Tikshu ei tiennyt, miksi Sepulkaanin joukot hyökkäsivät, mutta aisti, että häntä he hakivat. Hän juoksi varjoisia käytäviä kohti lentotalleja aikomuksenaan napata ratsu ja kadota öiseen sademyrskyyn.

Samassa hän törmäsi haarniskoituun joukkioon. Sepulkaanin salakulkijat! He eivät tunnistaneet prinsessaa shimashtiviitassaan vaan avasivat tulen.

Nin-Tikshu syöksyi kulman taakse, veti pistoolinsa ja ampui sokeasti vastatulta. Hän tunsu kipua ja huomasi, ettei jalka kantanut. Hänen polvensa oli tohjana!

Taisteluraivo kuohahti Nin-Tikshun läpi. Hän valmistautui hyökkäämään, mutta samassa lattialle kilahti tainnutuskranaatti. Räjähdyks sinkosi lamaannuttavan aallon Nin-Tikshun läpi. Hän valahti maahan.

Nin-Tikshu oli vähällä joutua vangiksi, mutta juuri sillä hetkellä keihässisaret liittyivät taisteluun. Salakulkijat oli pian löyty.

VIII

Karstos sai tietää iskun epäonnistuneen vasta, kun hänet oli riisuttu aseista ja löyty rautoihin. Sanottiin, että prinsessa makasi haavoittuneena unibaararien parantajan hoivissa.

Eloonjääneet Seitsemännen armeijan salakulkijat viskattiin tyrmään. Karstos löysi uskollisen Ingrodin.

Mutta Ingrod oli itkuinen.

– Agnus on kuollut, hän kuiskasi.

Uutinen oli käsittämätön. Se tuntui Karstosista etäiseltä ja unenomaiselta.

– Miten?

– Yllätimme soturin käytävässä, Ingrod sanoi. – Agnus oli ensimmäisenä. Ammuimme, mutta vastustaja tulitti raivokkaasti. Agnus menehtyi...

Ingrod ei kyennyt enempään.

– Tapoitteko sen, Karstos kuuli itsensä sanovan.

– Se oli prinsessa, Ingrod nieleskeli. Yhtäkkiä Karstosin koko ruumista kylmäsi. – Emme tunnistanee häntä ensin, mutta kun taistelu oli ohi, hän nilkutti luoksemme ilman viittaa...

IX

Nin-Tikshu neuvotteli Amarian ja barbaaripapitar Siipikäärmeen kanssa. Mikäli he jäisivät Paramashtuun, planeettaa piirittävä Sepulkaanin Seitsemäs armeija murskaisi heidät. Ainoa toivo oli paeta: Nin-Tikshu piiloutuisi paikkaan, josta Sepulkaani ei arvaisi häntä etsiä.

Päädyttiin planeetta Calampokseen. Sen tuhat kätettyä temppeliä tarjoaisivat piilopaikan, ja Calampoksen ksenofobiset nunnat pitäisivät Sepulkaanin urkkijat loitolla.

Amaria pukeutuisi prinsessaksi ja hämäisi Seitsemättä armeijaa. Samalla Nin-Tikshu unibarbaarin sulkatakissa livahtaisi toiseen suuntaan. Laivat kohtaisivat Syrtan noodissa. Mikäli Amaria ei ehtisi sinne Pyhän Inasfiiran päiväksi, prinsessa lakkaisi odottamasta edeten Calampokseen. Osapuolet vanhoivat verivalan suunnitelman takeeksi.

Neuvonpidon keskeytti kirurgi.

– Prinsessan jalka on amputoitava, hän sanoi.

– Tee se, Nin-Tikshu sanoi repäisten irti hameensa.

X

Sepulkaani kuuli Seitsemännen armeijan epäonnistumisesta liotessaan smaragdinvihreässä kylvyssä kupolitorninsa hohtavalla katolla.

– Käskekää Seitsemättä kenraalia kaivertamaan munuaisensa irti lusikalla. Sitten hänen tulee lähettää ne minulle, Sepulkaani käski viestintuojaa.

Sepulkaani oli joitakin kuukausia aikaisemmin hankkiutunut raskaaksi Eliadein talossa. Tämä oli perinteinen tapa, jolla Maan sepulkaanit lisääntyivät. Muodollisesti hänen tuli kuitenkin olla naimisissa ennen lapsen syntymää.

– Entä jos armeijanne ei saa kaapatuksi prinsessaa ajoissa? Tietää huonoa onnea poiketa perinteistä, sanoi oraakkeli.

Sepulkaani vaikenä miettiästä.

– Antakaa sotilaille kolme kuukautta, oraakkeli ehdotti. – Vapauttakaa sen jälkeen Kuolemanvuorelta silmätön Abardnuul.

Sepulkaani sävähti nimen kuullessaan. Abardnuul, keisarien peto!

– Poistu, oraakkeli, Sepulkaani sanoi.

Yksin jäätyään hän vaipui synkkiin mietteisiin.

XI

Oraakkeli livahti salakäytävään. Häntä odotti joukko salaisen kultin jäseniä.

– Me, haikaramystikot, vannomme veren nimeen Sepulkaanin kuolemaa. Tulkoon galaktinen krytokratia!

Näin he tervehtivät toisiaan.

– Mikä on suunnitelmamme? kysyi salaniminen Prosamnes.

– Se on tämä, vastasi oraakkeli Untakis. – Lähetämme matkaan sabotöörin. Prinsessa välttääköön Seitsemännen armeijan! Kun aika on kypsä, herätköön Abardnuul ja hyökätköön Reunamaille tuhoa kylvään. Sepulkaani synnyttääköön keisarinleikkauksella perillisensä ja kuolkoon: valtaistuimelle nouskoon kapaloitu vauva. Hänen takanaan varjoissa hallitkoon haikaramystikot tukena Abardnuul. Laintaulut kirjoitettakoon uusiksi, sepulkaanien perintö mitätöitäköön, tulkoon krytokratia!

– Galaktinen krytokratia, messusivat muut mystikot.

Jo pitkään olivat haikaramystikot uneksineet sepulkaanien valtakauden päättymisestä ja uuden alusta. Nyt oraakkelin komennosta sabotööri lähti matkaan.

XII

Karstos virui sellissään koomankaltaisessa tilassa. Uskollinen Ingrod yritti lohduttaa, mutta Karstos vain makasi ja puristi nyrkissään teräsriipusta. Äänettömästi hänen huulensa muodostivat sanoja.

Eräänä aamuna vartijat olivat kadonneet. Vangit odottivat epätietoisina iltapäivään, kunnes tyrmään murtautuivat pelastajat: Seitsemännen armeijan pioneerit!

– Paramashtu on tyhjä, pioneerit sanoivat. – Kenraali Kirambol on vuoteenomana.

Ihmetyksen vallassa salakulkijat palasivat aluksilleen. Seitsemännen armeijan lippulaivan kannella laadittiin sotasuunnitelmaa.

– Nin-Wardun fregatit aikovat läpäistä saartorenkaamme. Uskomme, että he yrittävät viedä prinsessan turvaan.

Synkkämielinen Karstos puhui ensi kerran moneen päivään. – Antakaa minun johtaa iskujoukkoa, joka kaappaa prinsessan aluksen.

Kimaltavat paleandraanit koottiin taistelua varten. Vaikka tiesikin Sepulkaanin haluavan prinsessan elävänä, Karstos hautoi pahoja mietteitä.

XIII

Esiäidit itkivät. *Agnuksen veri on meidän vertamme, hänen henkensä on meidän henkemme!*

Hopeinen rouva piti Agnusta vieraan tuonelan vankina. Altтарin kynttilät paloivat turhaan. Hopeisen manalan saleihin ei kantautunut sodan melske eikä taistelijoiden anelu.

Karstos, ylpein Seitsemän armeijan tyttäristä, istui tyhjin silmin altтарin edessä. Mitä hän saattoi tehdä? Mitä

sanoa? Esiäideillä ei ollut valtaa hopeiseen manalaan. Agnus ei kuulisi ainuttakaan rukousta. Mitä enää oli jäljellä?

Esiäitien mahti oli lopussa. *Meillä on vain kyyneleitä antaa sinulle, Karstos. Kätemme eivät enää yletä rakastettuusi. Hukuta surusi sotaan, Karstos. Anna rukouksesi rakkaudellesi kaikua miekan terässä, Karstos, pistoolin luodissa.*

Kosto oli ainoa, mikä Karstosin alttarilla paloi.